

Bendeki ben

Mehmet Akşit

Yanında eşi, anne olmak için sabırsızlanan bir hanım tekerli sandalye ile doğumhaneye getiriliyor. Müstakbel anne ve baba sevinç ve kuşku arasında bocalarken etraflarındakilere gülücük göndermeye devam ediyorlar. Ebe hemşire arada bir kulaklığını doğum yapacak hanımın şişmiş karnına bastırarak dinliyor. Ne olduysa birden bir koşuşmaca başlıyor. Hemşireler arada bir hızlı hızlı, ancak fısıldar bir şekilde konuşuyorlar. Hanım ve eşi bunlara da ne oluyor böyle der gibi endişe ile başlarını sağa sola çevirirken bir uzman doktor koşarak içeri giriyor. Bu arada hanımın eşi fenalaşarak ayaklarının üzerine yığılıp kalıyor. Adamcağızı sürükler bir şekilde doğumhaneden dışarı çıkarıyorlar.

“Aşağıdaki kadına ne olmuş acaba? Yoksa bu kadın ben miyim? Doktor da çok telaşlı. Kanlara bulaşmış aletlerin birini bırakıp diğerini alıyor. Aman Allah’ım, her yer kan içinde. Bebek doğdu ama belli yaşamını yitirmiş. Benim bebeğim olmalı. Hemşireler ne kadar üzüntülü. Çaresizce başlarını sallıyorlar. Ah, işte doğum yapmakta olan kadının birden başı arkaya doğru düştü. Öldü herhalde.

Ne oluyor bana? Bir ok gibi karanlık bir tünelden geçerek hızla yükseliyorum. Tünelin sonunda tatlı bir müzik çalıyor. Her yerde rengârenk ışıklar var. Aman Allah’ım, ortalık birbirinden güzel çiçeklerle bezenmiş. İleride parlak çok hoş bir ışık beni içine çekiyor. Karşımda ışıklara dolanmış bir yaratık elini uzatmış gülümseyerek beni karşılıyor. Ne kadar çok seviyorum. Sonsuz bir mutluluğun sarhoşluğu içersindeyim. Evet, oraya, ışığa ulaşmalıyım.

Sonra ne olduysa birden geriye doğru çekildiğimi hissediyorum. Ne kadar çabalasam fayda vermiyor. Hızla aşağıya

düşerek istemesem de tekrar vücudumla buluşuyorum”.

Bir kalp uzmanı olan Pim van Lommel, “Sonuz bilinçlik: neredeyse ölüm deneyimleri” adlı eserinde ^[1], çeşitli nedenlerle geçici olarak kalp ve beyin faaliyetleri durmuş ya da komaya girmiş 344 hastanın tekrar yaşama döndükten sonra anlattıklarını derleyen ve yorumlayan bir eser yazmış. Kitabın bize bildirdiğine göre, böyle bir deneyimi yaşayan hastaların hemen hemen hepsi birbirine benzer hikâyeler anlatıyorlar: Vücuttan ayrılış, karanlık bir tünelden geçiş, gerçeklerin birden gözlerinin önüne serilmesi, ileride görünen çok hoş bir ışık, tarif edilemez bir sevgi ile karşılaşma ve sonsuz mutluluk, sonra istemedikleri halde tekrar vücuda dönüş ve hayal kırıklığı.

Kitap “neredeyse ölüm deneyimini” yaşayan insanların anlattıklarının nedeninin tam olarak anlaşılamadığını, mevcut açıklamaların hepsinin yetersiz kaldığını bilimsel bir şekilde savunuyor. Birçok hastanın kendi vücudunu seyrederken, duyduğunu ve gördüğünü gerçeklere uygun olarak ayrıntılı olarak anlattığını, ölüm özelliği gösteren insanlarda bunun mümkün olamayacağını söylüyor.

Bu kitabı okudukça düşüncelere dalıyorum. Yaşam ve ölüm, ceset ve ruh arasındaki ilişki nedir? Merak edip aynaya bakıyorum. Aynada gördüğüm adam bence hiç bana benzemiyor. Benim yüzümü seyredenler şu anda içimde esen fırtınaları hissetselerdi ne kadar şaşırırlardı.

Ve sana ruh hakkında soru soruyorlar. De ki: "Ruh, Rabbinin bileceği bir şeydir. Size pek az ilim verilmiştir." (Kuran, İsra, 85)

Bu kutsal sözler okuduğum kitabın vardıği sonucu tasdik ediyor. Ancak bu içimdeki

ateşi yatıştırmaya yetmiyor. Ben kimim Allah aşkına? Beni ben yapan, ömrü cesedimin ömrünü kat kat aşan ben kimim?

İnsan değerleri paylaştıkça mutlu oluyor. Gözlerimizle gördüğümüz güzellikleri, menekşe, lale ve sümbül ile, bülbül ile, sevdiklerimiz ile paylaşarak mutlu oluyoruz.

Müzik dinlerken o müziğin bestecisi ile bazen aynı ruh titreşimine girerek haz duyuyoruz.

Bazen ruhu ruhumuzu tamamlayan bir kişi ile tanışıyoruz. Arkadaş oluyoruz. Konuşarak, anlatarak, sohbet ederek, birbirimize bilmediğimizi öğreterek, giderek saygı ve hayranlık duyarak dostluğun tadını çıkarıyor, zevk alıyoruz.

Annemiz, babamız, kardeşlerimiz, eşimiz ve çocuklarımızla bir aile idealini beraber taşımakla kendimizi güvenli hissediyor, acıları ve sevinçleri paylaşıyor, huzur buluyoruz.

Aşık oluyor, eşimizle varlığımızı yokluğumuzu, ailemizi, ve cinselliğimizi birleştirerek mesut oluyoruz.

İyi ama en mahrem olan, kimsenin görmediği ve bilmediği, bizi biz yapan özümüzü kiminle nasıl paylaşacağız? Eğer özümüzü paylaşamayacaksak, diğer bütün değerlerimizi kâinat ile paylaşsak bile, belli bir noktadan sonra yalnızlık ve hüznemahkûm olmamız kaçınılmaz değil mi?

Ailesi olmayan bu kadar insan var dünyada. Şu ya da bu nedenle eşi olmayan, ya da eşiyile anlaşamayan milyonlarca insan ne yapsın? Hastalıklar, savaşlar, yoksulluklar, dünyada felaket ararsanız fazlasıyla var!

Allah insanı kendi suretinde yarattı. Böylece insan Allah suretinde yaratılmış oldu. İnsanları erkek ve dişi olarak yarattı. (Eski Ahit, Yaradılış, 27)

Sonra onu şekillendirip ona ruhundan üfledi. Sizin için işitme, görme ve idrak duygularını

yarattı. Ne kadar az şükrediyorsunuz! (Kuran, Secde, 9)

Eğer beni ben yapan Yaradan'ın üflemediyse, bu benim kendi özümü bulmama nasıl yardımcı olacak? Özüm ulaşmam kendi çaresiz yalnızlığımızın çaresi mi peki?

Karen Armstrong Allah'ın tarihçesi" adlı kitabında, Yahudilik, Hıristiyanlık ve Müslümanlıkta kişinin Yaratıcı ile olan ilişkisini çok ayrıntılı bir şekilde işlemiş^[2]. Kitabın sayfalarını çeviriyorum. Bakın Beyazıt Bestani ne demiş: "Kendi özüm ne kadar yaklaşırsam, Yaratıcı ile aramda giderek hiç kimsenin kalmadığının farkına varıyorum". Bu sözler beni sarsıyor. Dr. Michaela Özelsen kitabında da buna benzer kişisel deneyimlerini yazmış^[3]. Kendi özüm mü? Yoksa Yaradan mı? Hangisine önce ulaşmalı? Söylendiği gibi ikisi birdirbirdirinden ayrılamaz bir bütün mü?

Andolsun, insanı biz yarattık ve nefsinin ona verdiği vesveseyi de biz biliriz. Çünkü biz ona şah damarından daha yakınız. (Kuran, Kaf, 16)

Peki ama kendi özünü arama yöntemlerini sadece dine inanlar geliştirmemiş ki. Ruh ve ceset arasındaki ilişkiyi binlerce yıl o kadar düşünür sorgulamış. Psikoloji biliminde akıl-vücut problemi denilen bu sorgulamaya birçok kişi yanıt bulmaya çalışmış^[4]. Aslında ben bu tartışmalara girmek istemiyorum. Benim bilmek istediğim: hangi yanıt insanın umutsuz yalnızlığına umut vermiş? O kadar dervişi önce yanıp tutuşturan sonra ruh cesedi daha terk etmeden tarif edilemez mutluluğa kavuşturan yöntemin sırrı ne?

İsa yanıtladı: Allah'ı bütün kalbinizle, ruhuyla ve aklınızla seviniz. (İncil, Matta 22, 37)

Bilesiniz ki, Allah'a yakın olanlara (dostlarına) hiçbir korku yoktur. Onlar üzülmeyeceklerdir de. (Kuran, Yunus, 62)

Gördüğümüz güzellikler, menekşe, lale ve sümbül, bülbül, sevdiklerimiz, dinlediğimiz müzik, dostluğumuz, annemiz, babamız,

kardeşlerimiz, çocuklarımız, eşimiz, cinselliğimiz, hepsi ve daha niceleri, ve en önemlisi kendi mahremimiz, yani özümüz. Bütün bunların arasındaki uyumu görmenin ve özümsemenin bize verdiği tanımlanamayacak mutluluk. Ve bu değerleri paylaşmanın bize verdiği sonsuz güç. Dervişlerin Yaradan'a yaklaşmak diye tanımladığı ayrıcalık bu olmalı.

*Doğu da, batı da (tüm yeryüzü) Allah'ındır.
Nereye dönerseniz Allah'ın yüzü işte oradadır.
Şüphesiz Allah, varlıklı ve tam bilgilidir.
(Kuran, Bakara, 115)*

Kavraması çok zor olan bir şeyin aynı zamanda bu kadar kolay olabileceği beni şaşırtıyor.

*Beni bende demen bende değilim,
Bir ben vardır bende benden içeri. (Yunus Emre)*

Giderek bir huzur dalgası bütün hücrelerime yayılıyor. Artık bana gam yok. Daha ölmeden Yunus gibi mutluluğa giden yolu beni bende bularak yakalamış gibiyim.

Kaynaklar

1. Pim van Bommel, Eindeloo Bewustzijn: een Wetenschappelijke Visie op de Bijna Dood Ervaring", Ten Have, 2007.
2. Karen Armstrong, "Een geschiedenis van God: Vierduizend jaar Jodendom, Christendom en Islam", Anthos, (18de druk) 1999.
3. Michaela Mihriban Özelsel, "Halvette 40 gün: Psikolog Dervişenin Halvet Günlüğü ve Bilimsel çözümlenmesi", Kaknüs, 2002.
4. Kısa özeti için aşağıdaki kaynağa bakabilirsiniz: http://en.wikipedia.org/wiki/Philosophy_of_mind

<http://aksit.net>

© 2008 Mehmet Akşit. Ancak ticari olmamak ve kaynak göstermek koşulu ile kullanılabilir.